

LUIF OTMÁR SPORTTELEP AVATÁSA

Pinnyéd, 2009. június 12.

1.) Egy olyan emberről nevezzük el a sporttelepet, akit többségünk ismert: rendtársai, tanártársai, diákjai voltunk, vagy egyszerűen lelki támaszunk volt nehéz élethelyzetekben.

A mostani diákok nagy része is találkozott vele, éppen itt a sporttelepen, vagy kérte el a csónakház kulcsát, vagy éppen lelkiatyjául választotta.

Igazgatóként azért szerezte meg ezt a területet, és 20 éven keresztül azért gondozta nagy lelkesedéssel, mert látta, hogy sokan szívesen jönnek ide: osztályközösségek, volt diákközösségek, emberi közösségek erősödnek meg az itteni sportolással, vagy a tűzön közösen elkészített ételekkel,

2.) Eltelik néhány év, és meg fogják kérdezni a diákok, ki volt ő, ki volt ez az „idegen hangzású” névvel rendelkező atya? Lehet, hogy éppen ezért döntöttünk úgy, hogy róla nevezzük el ezt a sporttelepet, hogy válaszolni tudjunk a kérdésre, ki is volt ő?

Nekem osztályfőnököm, prefektusom volt Pannouhalmán. Szigorú tanár volt, de megkedveltük, mert következetes és kiszámítható volt, haláláig szívén viselte volt diákjai sorsát. Halála előtt 10 évvel fejezte be az aktív tanítást, de nyugdíjas tanárként is mindig érdekelte, mi történik az iskolában. Még utolsó napjaiban, tavaly szeptemberben is megkérdezte a kórházban: mi újság az iskolában, milyenek az új diákok, hogy érzik magukat a lányok?

3.) A szó klasszikus értelmében nem volt tudós, nem volt művész, nem volt sportoló, de kiváló tanár-pedagógus volt, de talán leginkább *bölcs* ember volt, talán ez az, ami leginkább kiemelte közülünk.

Visszahúzódó természetű volt, de szerette az embereket, főleg a gondokkal küszködőkön próbált meg segíteni. Gyűjtést rendezett a nehéz sorsú volt diákjai számára, válságos élethelyzetben sokan felkeresték. Álljon itt egy idézet tőle, amit 23 éve papszentelésem utáni első misémen¹ mondott, amit nekem szánt, de a saját küldetését fogalmazta meg benne:

¹ Nyírcsaholy, 1986. augusztus 24.

„Az egész világ sóhajtozik és vajúdik. Ki mondja ki azokat a szavakat, amelyek lelket adnak a világnak?

Elsősorban a pap feladata, hivatása, hogy elvigye Isten üzenetét, magát Jézus Krisztust a legveszélyesebb, a leganyagiasabb, a legpogányabb helyekre is. Elvinni a reménytelenekhez, a gyávákhoz, a gyengékhez, a szűklátókörűekhez, azokhoz, akik csak evilágnak élnek, azokhoz, akiknek élete sikeres és boldog, azokhoz, akik szenvednek és sírnak”.

4.) Szeretnénk tőle megtanulni a következetességet, a mértéktartást. Szeretnénk, ha mi is gondját tudnánk viselni a ránk bízottaknak. Szeretnénk, ha ránk is úgy emlékeznének: jó emberek voltunk.

Nem könnyű feladat ennek megfelelni, de elmélkedésül, ugyanakkor biztatásul legyen még egy idézet az előbbi beszédből:

„Néha úgy érezzük, elfogy életünk éltetője, elfogy körülöttünk az éltető víz, és sivatagban járunk. Elfogy körülöttünk a levegő és légüres térben élünk, lefogy lábunk alatt az út és úgy érezzük nincs tovább. Elfogy ajkunkról a szó és nincs mit mondanunk. Kiürül kosarunk és nincs mit másoknak nyújtanunk.

Ekkor jön újra és újra a már jól ismert hang: Én magam, az Úr a te Istened mondom és parancsolom neked: légy bátor és erős, ne félj és ne remegj, én veled vagyok és veled leszek, bárhová mész”.

Otmár atya, köszönjük az Úrnak, hogy ismerhettünk és tanításoddal és életed példájával igyekeztél bennünket is Őhöz vezetni.